

[Justitsministeren]

tageliggøre, at muligheden for senere fyldestgørelse vil blive væsentligt forringet, hvis arrest ikke foretages. Kreditor kan f.eks. henvise til, at skyldneren vil tage varigt ophold i udlandet eller foretager usædvanlige forretningsmæssige dispositioner.

Anvendelsen af *forbud* har i de senere år givet anledning til omtale og kritik navnlig i de såkaldte benzinsager, hvor benzinselskaber har fået nedlagt forbud over for en række benzinformidlere, fordi de havde indgået overenskomst om forhandling af benzinprodukter fra et andet benzinselskab.

Baggrunden for kritikken er bl.a., at det efter de gældende regler er en tilstrækkelig betingelse for nedlæggelse af et forbud, at en ret kan være krænket. Kan man ikke føre bevis herfor, kræves blot, at der stilles sikkerhed for den skade og ulempe, som forbudet mod at foretage bestemte handlinger kan forårsage.

Der foreslås derfor en begrænsning i adgangen til at få nedlagt fogedforbud ved at skærpe bevisskravene, således at forbud kun kan nedlægges, hvis det godtgøres eller sandsynliggøres, at betingelserne herfor er opfyldt.

Endelig foreslås en forenkling af *appelreglerne i fogedsager*, således at kære bliver den eneste appelform i fogedsager, men med en videre adgang for Landsretten til at bestemme mundtlig forhandling. Denne appelform vil i mange tilfælde være billigere for parterne og muliggøre en arbejdsmæssig lettelse for landsretterne.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning for atomskader. (Forhøjelse af erstatningsbeløb m.v.).

(Lovforslag nr. L 13).

Forslaget svarer til et tilsvarende regeringsforslag i folketingssamlingen 1987-88, som ikke nåede at blive færdigbehandlet. Lovforslaget har til formål gennem en væsentlig forhøjelse af erstatningsbeløb m.v. at forbedre de skadelidtes erstatningsretlige stilling i tilfælde af atomuheld.

Der er i øvrigt sket en interessant udvikling, siden lovforslaget sidst blev fremsat, idet der i september 1988 er blevet undertegnet en ny såkaldt fællesprotokol vedrørende anvendelse af de såkaldte Wien- og Pariskonventioner om atomerstatning.

Denne fællesprotokol vil, når den er ratificeret af de berørte lande, populært sagt bygge bro mellem de erstatningsregler, som gælder i de østeuropæiske lande, og de regler, som de vestlige lande har tilsluttet sig. Fællesprotokollen vil, når den er ratificeret, betyde, at danske statsborgere for eksempel ved en ulykke af den karakter, der indtrådte i Tjernobyl i 1986, vil have mulighed for at opnå erstatning fra det pågældende fremmede land, selv om dette ikke som Danmark har ratificeret Pariskonventionen.

Som fremhævet i lovforslagets bemærkninger agter regeringen at ratificere den nye fællesprotokol snarest muligt efter vedtagelsen af dette lovforslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (Skattestyrelsesloven). (Appelbegrænsning m.m.).

(Lovforslag nr. L 14).

Lovforslaget går ud på at lade retsplejelovens regler om syn og skøn finde anvendelse allerede under Landsskatterettens behandling af en klage over en skatteansættelse.

Endvidere går lovforslaget ud på at begrænse det offentliges adgang til at appellere landsretsdomme, der er gået skattemyndighederne imod, til Højesteret. Efter forslaget skal appel til Højesteret kun kunne ske, hvis sagen er principiel eller særlige grunde i øvrigt taler for appel.

Lovforslagets del angående indførelse af syn og skøn i landsskatteretssager er en genfremstilling af lovforslag L 54, der var til 1. behandling her i Tinget den 4. november 1987.

Den del af lovforslaget, der angår appelbegrænsningen for det offentlige, svarer til den model, som arbejdsgruppen om appelbegrænsning for det offentlige i skattesager har opstillet i arbejdsgruppens betænkning nr. 1105/87.